

— Εἶσθε πρωϊνόφιλος, βλέπω, τῇ εἶπεν δὲν ἡλιπ-
ζα ὅτι θὰ σᾶς συνήντων πρὸ τῆς μεσημβρίας.

— Μετέβαλον ὅλας τὰς συννηθείας μου, εἶπεν ἐ-
κείνη μειδιῶσα ὡχρῶς· ἡδὴ δὲν κατακλίνομαι ἐξώ-
ρας καὶ ἐγείρομαι πρωϊ . . . Ἀλλῶς, ἐδῶ τί θὰ ἐ-
πραττον ;

— Τοῦτο σᾶς λυπεῖ ;

— Ὅχι βεβαίως ! εἶθε οὕτω νὰ ἐζῶν ἀνέκαθεν.

Καὶ μετὰ στιγμὴν διγῆς ἐπανέλαβε διὰ ταπεινο-
τέρου τόνου.

— Θ' ἀπὸλλασσον πολλῶν θλίψεων καὶ ἐμαυτὴν
καὶ τοὺς περὶ ἐμέ.

— Ἡ γαλήνη δὲν ἀποκατέστη ; ἡρώτησεν ὁ δο-
φὸς λαμβάνων τὸν βραχίονά της ὑπὸ τὸν ἑαυτοῦ καὶ
ἄγων αὐτὴν βραδεῖ βήματι ὑπὸ τινὰ ζυγίαν.

— Κατ' ἐπιφάνειαν ναί, ἀλλὰ κατ' οὐσίαν τίς
οἶδε ; ἂν κρίνω ἐξ ἐμαυτῆς, ἡ ἐσωτερικὴ ἀναστά-
σις εἶναι πάντοτε ζωηρά . . .

— Ἀντηλλάξατε λέξεις καὶ ἐξηγήσεις μετὰ τοῦ
Δαβὶδ ἀφ' ὅτου ἡλθετε ἐδῶ ;

Ἀπαξ μόνον, ὅτε μοὶ ἀνήγγειλε τὴν πρόθεσίν του
περὶ γάμου τῆς θυγατρὸς μας μετὰ τοῦ ἀνεψιοῦ τοῦ
κ. Περιγινόν . . . σχέδιον, τὸ ὁποῖον φανεροῦσα πρὸς
ὑμᾶς δὲν πιστεύω ὅτι διαπράττω ἀδιακρίδιαν.

— Ὅχι, τὸ γνωρίζω ἀπὸ μακροῦ χρόνου . . . καὶ
ὁποῖά τις ὑπῆρξεν ἡ συμπεριφορὰ τοῦ συζύγου σας
κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην ;

— Ἀρίστη, ὡς πάντοτε· δὲν ἔχω ἀφορμὴν παρα-
πόνου κατ' αὐτοῦ, οὐτ' ἐκεῖνος κατ' ἐμοῦ, ἐλπίζω ;

Ἡ φράσις αὕτη προηνέχθη ὑπὸ τύπον ἐρωτήσεως,
ἀλλ' ὁ σοφὸς δὲν ἀπάντη. Ὑψώσε τότ' ἐκείνη ἐπ'
αὐτοῦ τοὺς ὠραίους ὀφθαλμούς της καὶ ἐπιμένου-
σα εἶπε.

— Εἰπέ τι ἐμοῦ ;

— Ὅχι ! ἀπεκρίναντο ὁ λόγιος μικρὸν διστάσας·
τὸ ὄνομά σας οὐδόλως ἠρθρώσεν· ἀλλ' εἶναι ἀληθὲς
ὅτι σχεδὸν ἐμείναμεν μόνοι.

— Μία μόνη στιγμὴ θὰ ἦρκει, ὑπέλαβε μελαγχο-
λικῶς . . . ἀλλ' αὐτὸς μ' ἀπέσπασεν ὀλοτελῶς ἀπὸ
τοῦ βίου του . . . καὶ παροδικῶς μόνον εὐρίσκομαι
ἐνταῦθα . . .

Δὲν ἠδυνήθη νὰ περάνῃ τὴν φράσιν· δάκρυα ἀ-
θρόα ἀπὸ τῶν ὀμμάτων της ἐκρεύσαντα, ἐπέπεσον
κατὰ σταγόνας θερμὰς λαμπερὰς ὡς ἀδάμαντες ἐπὶ
τῶν εὐχρῶν ῥόδων ἅτινα ἐκράτει ἀνὰ χεῖρας.

— Τὸν κατέστησα δυστυχέστατον, εἶπε, καὶ πά-
σχει ἔτι πικρῶς ἔνεκα ἐμοῦ· ἀλλ' ἐτιμωρήθη ! ὦ,
ἐτιμωρήθη σκληρότατα ! Ἡ ἰδέα αὕτη, ὅτι μὴνὰς
τινας μόνον ἔτι, τίς οἶδε ; ἴσως ἐβδομάδας μόνον μοὶ
ἐπιτρέπεται ἵνα μεῖνω ἐν τῷ οἴκῳ τούτῳ, νὰ τηρήσω
τὴν οἰκογενειακὴν μου θέσιν, ὦ ! ἡ ἰδέα αὕτη περι-
τρώγει τὴν καρδίαν μου διηνεκῶς . . . Ὅλην τὴν
ἡμέραν καταδιώκομαι ὑπ' αὐτῆς, κατὰ τὴν νύκτα
ἐξυπνῶ αἰφνιδίως, ἀνεγείρομαι σπασμωδῶς, νομι-
ζοῦσα ὅτι δὲν εὐρίσκομαι πλέον ἐν τῷ οἴκῳ μου, καὶ
προσπαθοῦσα ἀτενῶς ν' ἀναγνωρίσω ἐν τῷ σκότει τὸ
μέρος ὅπου ἐρρίφηθην . . . Εἶναι αὕτη ἀγωνία διη-
νεκῆς ἥτις καθιστᾷ τὸν βίον μου οἰκτόρον, ἀλλ' ἐν
τούτοις τί δὲν θὰ ἐδίδον, ὅπως τὴν παρατείνω ἐπὶ
πολὺ ἔτι, διότι καθ' ἣν ἡμέραν θὰ παύσῃ, συμφορὰ
μυριάκις χεῖρων θὰ ἐπέλθῃ ἀντ' αὐτῆς ! . . . Γνωρί-

ζετε ὅτι περιεφρόνησα ἄλλοτε τὰς ἀπολαύσεις τῆς
ἐσθίας, τὰς ἡδείας οἰκογενειακὰς χαρὰς, ἀλλ' εἶχον
τότε παραγνωρίσει καὶ ἀπορρήψει αὐτὰς ἐν στιγμῇ
νοητικοῦ στροβίλου μανιώδους παραφορᾶς, καθ' ἣν
οὐδὲν πλέον μοὶ ἐφαίνετο ποθητόν, εἴμῃ ἢ ἡδονῇ, ὁ
θόρυβος, τῶν ἑορτῶν οἱ κυμβαλῶδεις βρόντοι. Τὸν
σύζυγόν μου, τὸ τέκνον μου δὲν τοὺς ἡγάπων πλέον,
τοὺς ὀλομοῖνον ὀλοτελῶς, ἐδαρνώμην ἀπ' αὐτῶν
ἢ ἀθλία ! . . . Δυστυχῆς ἐγώ ! . . . ποῦ εἶχον προσηλω-
μένον τὸ ὄμμα ; εἰς τί εἶχε μεταβληθῇ ἡ καρδία μου ;
. . . Φεῦ ! πᾶν ὅ,τι κατεφρόνησα τότε μοὶ φαίνεται
σήμερον τόσῳ πολύτιμον, ὥστε τὴν ζώην μου αὐ-
τὴν θὰ ἐδίδον ὅπως κατέχω αὐτὸ ἀκόμῃ ! . . . Ἐ-
πέρχονται στιγμαὶ καθ' ἃς λέγω πρὸς ἐμαυτήν : Εἶ-
ναι ἀδύνατον· ὅχι, δὲν ἐγενόμην ποτὲ τόσῳ ἐνοχός,
οὔτε ὁ Δαβὶδ τόσῳ ἀκαμπτος. Ἀλλ' ἐν τούτοις ὑ-
φίστανται ἀμφοτέρω ταῦτα . . . Ἐκ τῆς εὐσταθείας
δὲ μεθ' ἧς ὁ σύζυγός μου ὑπομένει τὴν φρικτῶδη δο-
κιμασίαν, ἢν ἐγὼ τῷ ἐπέβαλον, δύναμαι νὰ εἰκάσω
τὴν εὐστάθειαν ἢν θὰ ἐξασκήσῃ ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς
ἀποφάσεώς του.

Ὁ Σανδρὲν ἔσθη πρὸς στιγμὴν, καὶ ἀπ' ὧθων διὰ
τοῦ ποδὸς τὰ ὡχρὰ φύλλα τὰ τὸ ἑδάφους τοῦ ποδὸς
τὰ ὡχρὰ φύλλα τὰ τὸ ἑδάφους τοῦ περιδρόμου κα-
λύπτοντα.

— Ἀλλὰ ποῖα, εἶπεν, εἶναι ἡ θέλησίς του ;

— Μοὶ τὴν ἐξεδείλωσε : τὴν ἐπιούσαν τοῦ γάμου
τῆς θυγατρὸς μου θὰ ἐξέλθω ἐντεῦθεν ὅπως μηδέ-
ποτε πλέον ἐπιστρέψω.

— Καὶ ὁποῖαν ἐρμυνεῖαν τῆς ἀναχωρήσεως ταύ-
της θ' ἀπευθύνῃ πρὸς τὴν Κεκίλιαν ;

Ἡ Λουίζα ἐφρούζε καὶ μετὰ πεπλανημένον ἡ-
θους, πνιγομένη ὑπὸ τῆς συγκινήσεως προτένισε
τὸν σφόνδ :

— Πιστεύετε ὅτι θὰ ὑποδοθῇ τὸ φρικτῶδες θάρος
ὅπως τῇ ἀποκαλύψῃ τὴν ἀλήθειαν ;

— Καὶ ὑμεῖς τὸν νομίζετε ἱκανὸν ὅπως διδάξῃ
κόρην τινὰ τὸ νὰ περιφρονῇ τὴν μητέρα της ;

— Οἴμοι ! δὲν θὰ διδαχθῇ ἡ θυγάτηρ μου τὴν
πρὸς ἐμὲ περιφρόνησιν παρ' ἐκείνου, ἀλλὰ παρ' ἐμοῦ
αὐτῆς. Ὅποιας ἀπαιτήσεις δύναμαι νὰ ἀναμείνω ;
Μεταξὺ τοῦ Δαβὶδ καὶ ἐμοῦ ἡ ρῆξις εἶναι ἀμετάκλη-
τός ! Οὐδέποτε θὰ μοὶ συγχωρήσῃ, ἀλλὰ καὶ ἐγὼ
αὐτὴ οὐδέποτε θὰ ἐτόλμων νὰ τῷ ζητήσω χάριν, τῆς
ὁποίας εἶμαι παντελῶς ἀναξία, τὸ ἐννοῶ σαφῶς !

— Μοὶ ἀρέσκει ἡ ταπεινωσίς σας καὶ τὴν ἐπιδο-
κιμάζω πραγματικῶς· ἀναμφιδόλως θὰ εὐαρεσθῇσῃ
πρὸς τὸν Δαβὶδ, πιστεύω δὲ ὅτι δι' αὐτῆς εὕρετε τὸ
μέσον ὅπως τὸν καταπραΰνητε.

— Μῶ βασίζετε τὰς ἀγαθὰς ἐλπίδας σας ἐπὶ τῆς
δεξιότητός μου, διότι οὐδένα συνδυασμὸν ἐφαντά-
σθην. Ἐν τῷ ἠθικῷ σπαραγμῷ ὅστις με κατατρύ-
χει, ὑψίστε Θεέ ! οὐδὲν νὰ διανοηθῶ δύναμαι . . . Εἶμαι
κατὰ βάθος εἰλικρινής . . .

— Καὶ ἡ στάσις τοῦ συζύγου σας οὐδόλως ἠλλα-
ξεν ἀφ' ὅτου ἡλλάξατε τόσον ὑμεῖς ;

— Σπανίως τὸν βλέπω, κατὰ τὸ δεῖπνον καὶ τὸ
γεῦμα μόνον . . . μοὶ ἀπευθύνει τὸν λόγον ἐν τῇ γε-
νικῇ συνδιαλέξει καὶ οὐδὲν πλέον . . . παρετήρησε
κᾶν ἄραγε τὴν ἐν ἐμοὶ συμβᾶσαν μεταβολήν ; τὸ
ἀγνοῶ, καὶ εἶναι ἥκιστα πιθανόν.

— 'Αλλ' ἡ θυγάτηρ σας δὲν θεωρεῖ παράδοξον τὴν ψυχρότητα ἡμῶν καὶ τὴν ἀποχὴν ἀπ' ἀλλήλων ;

— Μὴπως αὐτὴ δὲν ἐπεκράτει ἀνέκαθεν ; 'Αλλοτε ἐγὼ ἀπεστρεφόμενον ἀπὸ τοῦ συζύγου μου, καὶ σήμερον ἐκεῖνος ἀπομακρύνεται ἀπ' ἐμοῦ, κατ' ἐπιφάνειαν λοιπὸν ἡ πρὸς ἀλλήλους σχέσις ἡμῶν δὲν μετεβλήθη, οὐδὲν δὲ ὑπάρχει διδόμενον ἐκπλήξεως πρὸ τῶν ὁμμάτων τῆς θυγατρὸς ἡμῶν, ἥτις ἄειποτε εἶδε τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα τῆς διαδιούντας ἄνευ εἰλικρινείας. Κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου τῆς θᾶ καταλίπη τὸν πατρικὸν οἶκον, μετὰ τινα δὲ χρόνον θᾶ μάθη ὅτι ἡ μήτηρ τῆς, ἀσθενοῦσα καὶ ἐπιζητοῦσα τὴν μόνωσιν, μετέβη εἰς τὰ λουτρά. Πεισθεῖσα ὑπὸ τοῦ πατρὸς τῆς ὅτι ἀνάγκη ὅπως μηδόλως ταραχθῶ ἐν τῇ ἡμερίᾳ μου, ὑπὸ πνευματικῆς ἀναστατώσεως κατατρυχομένη, καὶ ὅλη παρὰδοθεῖσα εἰς τὴν νέαν εὐδαιμονίαν τοῦ βίου τῆς θᾶ ἀρκεσθῇ εἰς τὴν ἐργυνείαν ταύτην τῆς αἰθνιδίας μου ἐλαφάνισως, καὶ οὐδὲν κἂν θᾶ ἐπιθυμήσῃ ὅπως, χωριζομένη ἐπὶ μικρὸν τοῦ συζύγου τῆς, μακροπορήσῃ πρὸς ἐπίσκεψίν μου. Κατόπιν θ' ἀγαπήσῃ τὰ τέκνα τῆς, ἅτινα θᾶ καταλάβωσι τὴν θέσιν μου ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς, οἱ νόμοι δὲ τῆς φύσεως, ἐκδικηταὶ τοῦ ἀνδρός μου ἀποβαίνοντες, θᾶ συμπληρώσωσι τὸ ἔργον τοῦ ὀλοτελοῦς ἀφανισμοῦ τῆς δυστυχοῦς ἐμοῦ, ἥτις θᾶ λησμονηθῶ καθ' ὀλοκλήριαν, ἥτις θᾶ ἦμαι νεκρά πρὸς αὐτήν. 'Αν ποτε τόνομα τῆς μητρὸς τῆς προενεχθῇ τυχαίως ὑπὸ τὰς ἀκοὰς αὐτῆς, θᾶ ἐπέλθῃ ἐν τῷ πνεύματι αὐτῆς ὡρὰ μόνον ἀνάνηψις γυναικὸς ἰδιορρύθμου τὸν χαρακτῆρα, ἥτις ἥκιστα, πιθανῶς, ἠγάπησεν αὐτήν, καὶ ἥτις ἀπὸ πολλοῦ ἀπεξενώθη ἀπ' αὐτῆς ! 'Εν τῷ μεταξὺ δὲ χρόνῳ ὁ Δαβὶδ, περιστοιχούμενος αὐτὸς ὑπὸ στοργῆς καὶ σεβασμοῦ, θᾶ κατέχῃ τὴν ζῆλωσιν του ἐν τῇ οἰκογενειακῇ ἐστίρᾳ θεσίν, θ' ἀνατρέψῃ τοὺς ἐκγόνους αὐτοῦ ἐπὶ τῶν γονάτων του, θᾶ διέρχεται τὰς ἡμέρας τοῦ κρυεροῦ γήρατος ἐν γαλήνῃ καὶ ἡδονῇ. 'Ιδοὺ ἀμφοτέρων ἡμῶν ἡ τύχη !... καὶ θᾶ ἡ ἀξίος αὐτὸς τῆς εὐδαιμονίας του, ἐγὼ τῆς κολάσεώς μου !... ναί, θᾶ ἡ δίκαιον ἀληθῶς ὅτι θᾶ πάθω ἐγὼ, ὅτι θ' ἀπολαύσῃ ἐκεῖνος. . . 'Ω ! ἐάν πᾶσα γυνὴ πρὸς τὸ παράπτωμα ἀποκλίνουσα ἡδύνατο κατὰ τὴν κρίσιν τῆς διαπράξεως αὐτοῦ στιγμὴν νὰ διδῇ ἐν ὀπτασίᾳ διαυγείᾳ τὸν βαρύν ὄγκον τοῦ αἵσχους, ὅπερ τῇ προσφέρει τὸ παρὸν καὶ τὴν ἀπειροπληθῆ σαρκεῖαν τῶν θλίψεων, ὥς τῇ ὑπισχνεῖται τὸ μέλλον, πόσαι, ὦ, πόσαι φρυάττουσαι ἐπὶ τοῦ χεῖλους τῆς βαραθρώδους ἀδύσσου, δὲν θ' ἀπεστρέφοντο ὀπίσω σφοδρῶς καὶ δὲν θᾶ ὠμνουν ὅτι οὐδέποτε θᾶ προσεγγίσωσι πλέον !

— Πλὴν καὶ πόσαι, εἶπε διὰ σεβαστοῦ ὕψους ὁ σοφός, δὲν ἀφώπλισαν τέως διὰ τῆς εὐγενοῦς καὶ ἐμπράκτου μετανοίας αὐτῶν τοῦ κριτοῦ τῶν τὴν αὐστηρότητα καὶ δὲν ἐπέτυχον τῆς εἰλικρινοῦς του συγγνώμης !

— Συγχωρεῖται σφάλμα διαπραχθὲν ἐν στιγμιαίᾳ παραθοῇ, ἐν ἀστραπιαίᾳ ἀπογνώσει· ἀλλὰ ῥαδιουργία θρασύεια καὶ κυνική, ἐγκλημα ἐνδυνεΐσθων καὶ ζελοισμένων, ἀδύνατον. . . Μεταξὺ τοῦ συζύγου μου καὶ ἐμοῦ μεσοχωροῦσι λέξεις φοβεραί, ἀλυσίμνητοι λέξεις, τὰς ὁποίας εἶχον ὑπ' ὕψι ὅτ' ἐτράπην πρὸς τὸν θάνατον, ὑπόθεν ὑμεῖς μ' ἀπεσπάσατε ! . .

ἴσως, τίς οἶδε ; ἴσως ἐπράξατε κακῶς τότε ! ἐπέρχονται στιγμαὶ καθ' ἃς τοῦτο φρονῶ ἀληθῶς.

— 'Εγὼ ὅμως εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐπράξα καλῶς, ἐξαναγκάσας ὑμᾶς ὅπως ἐπανέλθοντε εἰς τὴν ζωὴν ! ἀνέκραξεν ἐκεῖνος. Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀναλαμβάνων ἀπέναντι ὑμῶν ἠθικὴν εὐθύνην, ἦν οὐδέποτε θ' ἀπορρίψω, δὲν ἐπεθύμουν νὰ ἐπιβάλω ὑμῖν μαρτύριον διαρκές, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας διεμόρφουν ἀκράδαντον βεβαιότητα, ὅτι τέρμα τῆς θλιβερᾶς ὁδοῦ τῆς ὁποίας ἤρξασθε ἦν ἡ ἐξαγόρασις, ἡ σωτηρία ! . . Ναί, κἂν ἔτι ὁ σύζυγός σας δὲν σᾶς ἀνταμείψῃ δι' αὐτῆς, θᾶ τὴν ἀπολαύσετε ὑμεῖς ἡ ἰδία ! μ' ἐννοεῖτε ; ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐγκαταρτησάσα ἐν τῇ θλίψει, θᾶ αἰσθανθῆτε τέλος τὸ ἠθικὸν ἀτομόν σας ἐξαγνισθὲν καὶ ἀνυψωθὲν διὰ τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς γενναϊότητος, ἐν δὲ τῇ σεβαρῇ συνειδήσει ὅτι ἐξετελέσθη τὸ καθήκον τὸ μικρὸν καὶ βαρὺ, θᾶ εὖρητε ἀληθῶς ὅλων ὑμῶν τῶν βασάνων τὸ βάλσαμον. Κ' ἐπειτα ὑπάρχει, ἔστε βεβαία, ὑπάρχει δικαιοσύνη ἥτις οὐδέποτε σφάλεται, ἦν οὐδεὶς δύναται ν' ἀπατήσῃ καὶ ἀποπλανήσῃ, κἂν δὲ ὁ σύζυγός ὑμῶν φανῇ δυσπειθὴς πρὸς τὰς ἐπινεύσεις αὐτῆς, ἡ θυγάτηρ σας τέλος, κατανοοῦσα καὶ αἰσθανομένη αὐτὴν βαθέως, θ' ἀποδοῇ αὐτῇ αὐτὴ ὁ ἀμάχητος καὶ ἀκαταδίωκτος πρᾶκτωρ τῆς ἐντελοῦς μεταξὺ ὑμῶν καὶ ἐκείνου συνδιαλλαγῆς.

'Ιδοὺ, ἀντιθέτως πρὸς τὸ μέλλον ὅπερ ὑμεῖς διαβλέπετε τὸ μέλλον, ὅπερ ἐγὼ σᾶς δεκνύω ! οὐδέποτε ἀμφέβαλον περὶ τοῦ ἂν τοιαύτη τύχη σᾶς ἀναμῇ, διότι, πιστεύσατέ μοι, εἶμαι οὐχὶ ἡθολόγος τύραννος, ἀλλὰ φιλόσοφος ἡθολόγος, ὅστις μηδόλως παραδεχόμενος ὅτι ἐρχόμεθα ἐπὶ γῆς μόνον ὅπως ὑποφύωμεν φρονῶ ὅτι πᾶσα ζωὴ ὑπερβίς δικαιούται ἐπὶ μοίρας τινὸς εὐδαιμονίας ἐν τῷ βίῳ, ἐάν δὲ ἐπομένως διέβλεπον ὅτι πᾶσα τοῦ βίου χαρὰ ἐσθραὶ πρὸ ὑμῶν ἀπωλέσθη, μακρὰν τσὺ νὰ ἐπιβάλω ὑμῖν τὴν βάσανον τῆς ζωῆς, θᾶ διευκόλυνον τοῦναντίον τὸν θάνατόν σας.

'Ενοῦσα τὰς χεῖρας ὥς ἐν προσευχῇ ἡ ἐνοχος, ἥς ἡ μορφή ἐξέφραζε χαρὰν καὶ ἀμφιβολίαν συνάμα, ἐψέλλισεν,

— 'Ω ! ἂν ἐτόλμων νὰ σᾶς πιστεύσω !

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ κοῦφον βῆμα θροοῦν τὰ νεκρά ἐπὶ τοῦ ἐδάφους φύλλα, ἐπεσπάσατο τὴν προσοχὴν αὐτῶν, στραφέντες δὲ παρετήρησαν ὑπὸ τὸ θελητικόν φον δένδρον τὴν Κεκιλίαν χωροῦσαν πρὸς αὐτοὺς.

— Βλέπετε ; ἀνέκραξε δεκνύων τὴν κόρην ὁ σοφός, ἰδοὺ, ἔρχεται πρὸς ὑμᾶς ὁ ἄγγελος τῆς συγγνώμης !

'Ἡ Λουίζα ταχέως σπογγίσασα τοὺς δακρυλαμπεῖς ὀφθαλμούς, ἠτένισε μακρὰν τὴν θυγάτηρα αὐτῆς, ἥτις ὑπὸ τὴν αἴγλην ὥρᾳς ἡλιακῆς ἀκτίνος τῇ προσεμειδῇ ὠρρωθεν, οἶονεὶ ἐπιβεβαιωσά τοὺς εὐέλπιδας λόγους, οἵτινες τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ἀντήκισαν.

— 'Επὶ ὀλοκλήρον τέταρτον ὥρας σᾶς ἀναζητῶ, ἀνέκραξεν ἡ κορασίς. 'Ο πατήρ μου ζητεῖ τὸν κ. Σανδρέν, διὰ νὰ μεταδῶσι, φαίνεται, εἰς τὸ χημεῖον χάριν τῶν σπουδαίων πειραμάτων των, ὥστε ἀνάγκη νὰ προγευματισθῶμεν ἀμέσως ! . .

— Λοιπὸν, ἀγαπητόν μου τέκνον, ἐπανερχόμεθα,

εἶπεν ὁ Σανδρέν. Δὲν καθυστερήσαμεν πολὺ, ἰδοὺ, μόλις τώρα σημαίνει ὁ κώδων.

Τὰ ἐπιστημονικὰ πειράματα, ὧν ἔμελλε νὰ μετασχηρὸς ἐνεῖχον πιθανῶς σπουδαιότητα ὑψηλὴν, καθ' ὅτι ὁ Δαβίδ, καίτοι οὐδέποτε ἑκαυχάτο συνήθως, διεδηλώσεν ἥδη πρὸς τὸν φίλον αὐτοῦ, ὅτι ἢ ἂν ἡ ἀρτίσκητος μηχανὴ ἐδικαίου τὰς προσδοκίας τῶν περὶ αὐτῆς μελετῶν, ὑπισχνεῖτο πρὸς τὸ ἐπινοήτην περιουσίαν ὀλὴν. Ὁ ἐπινοητὴς ἦτο αὐτός, περιουσίαν δὲ δὲν ἐπεθύμει, πρὸ πολλοῦ κατορθώσας τοιαύτην, ὅθεν μόνῃ ἡ φιλοδοξία ἐπιστήμονος ἐφευρέτου διέφλεγεν αὐτόν, καθ' ὅλην δὲ τὴν διάρκειαν τοῦ γεύματος ὠμίλει ἐρμηνεύων τὴν μηχανὴν του. Μετὰ διάστημα ὥριατον ἀνεχώρησεν ἐφ' ἀμάξης μετὰ τοῦ Σανδρέν καὶ τοῦ Ραούλ, τοῦ συνταγματάρχου βεβαίως αὐτοὺς ὅτι, ἐπειδὴ συνειθίζε τὸν περιπάτον μετὰ τὴν λήξιν τοῦ γεύματος θὰ ἐσπευδε πρὸς συνάντησιν αὐτῶν, διανύων περὶ τὴν ἡμίωρον μόλις ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ οἴκου εἰς τὸ χημεῖον.

Μήτηρ καὶ θυγάτηρ ἀπελείφθησαν τότε μόναι ἀπέναντι ἀλλήλων, ἡ μὲν ρευδῶδως ἀναπολοῦσα τὸν ἐμπαθῆ τοῦ συζύγου αὐτῆς ἐνθουσιασμόν, οὗ τὴν εὐγενῆ ζέσιν ἀκουσίως σχεδὸν ἑαυτῆς, ἀλλὰ ζωηρῶς ἀπεθαύμαζεν, ἡ δὲ διαδιβρωσκόμενη ὑπὸ ἀορίστου ἀνησυχίας περὶ κινδύνων ἀγνώστων ὧν ὑπόπτειε τὴν ὑπαρξίν ἐν τῇ ἐπιστημονικῇ ἀποπειρᾷ, ἔνεκα δὲ τῶν ὁποίων ὀλίγου δεῖν ἠκολούθει τὸν πατέρα αὐρῆς. Ἀλλ' ἀπετράπη τοῦ διαδήματος τούτου ἡ νεάνις ὑπὸ φόβου μὴ φανῇ ὑπὸ τῆς παρουσίας τοῦ Ραούλ προδεκκυμένη, ἴσως δὲ καὶ ἀνερευνῶν τις τοῦ νόδου αὐτῆς τὰ βάθη θ' ἀνεκάλυπτε μετὰ τοῦ φόβου τούτου συννηωμένον καὶ τὸν φόβον μὴ παρὰ σκῆν ἀφορμὴν ζηλοτυπίας πρὸς τὸν νεαρὸν διευθυντήν.

Αἱ ιδεαὶ αὗται ἀνακυλινδούμεναι ἐν τῷ διαυγεῖ καὶ ἀγνῷ πνεύματι τῆς παρθένου περιεπλέκοντο ἀτάκτως, ὁ δὲ συμφυρμὸς αὐτῶν ἐπλήρου τὴν καρδίαν τῆς πρωτοφανοῦς τινος ταραχῆς.

Αἱ δύο γυναῖκες διήλθον ὥρας τινὰς οὕτω, ἐργαζόμεναι μηχανικῶς ἐν σιωπηλῷ ρευδασμῷ. Ἀλλ' ὅτε περὶ τὴν τρίτην ὥραν ὁ ἥλιος, διασχίζων τὰ βαθύχρυσά νέφη, προϋμήνιζε τερπνὴν καὶ λαμπρόβλὸν τὴν δύσιν, ἐπιπτύσσουσαι τὰ ποικίλα αὐτῶν, ἀπεφάσισαν νὰ ἐξεέλθωσιν εἰς περίπατον ἐν τῷ κήπῳ. Τότε ὁ κρότος ἀμάξης γοργῶς τρεχούσης ἐπὶ τῆς ἄμμου ἐφείλικτος τὴν προσοχὴν τῶν, προχωρήσασαι δὲ πρὸς τὴν θυρίδα, οὐδένα εἶδον, διότι ὁ ἐπιβάτης τοῦ ὀχήματος, ὁ συνταγματάρχης δηλονότι, ταχύτερος αὐτῶν, εἰσώρμα ἥδη εἰς τὴν αἶθουσαν. Ἐφαίνετο ἐκτός αὐτοῦ, ἡ φωνὴ του, ἡ τῶσον ἡχηρὰ συνήθως, ἥτο ἥδη οἰονεῖ ὑπόκωφος. Μὴ ἀναμένων δὲ ἐπερωτήσεις, ἀνέκραξε ρίψας τὸν πῖλον του ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Κυρία, εἶναι παράφρονες, κυριολεκτικῶς παράφρονες ! . . ἂν πρὸ τῆς ἐσπέρας εἰς ἡ δύο ἐξ αὐτῶν ἢ ὅλοι ἴσως, δὲν πάθωσι θά ἦναι θαῦμα ! . . Ἐγὼ δὲν εἶμαι τρέσας· ἀλλὰ θὰ προὔτιμων νὰ ἐφορμήσω ἐφοδὸν ἐπὶ ὁλμοστασίῳ σιδηροδολοῦντος, παρὰ νὰ πράξω ὅ,τι αὗται πράττουνσι . .

— ὦ, ἀλλὰ τί συμβαίνει λοιπόν ; ἀνέκραξεν ἑντρομος ἡ Κεκιλία, τῆς ὁποίας τὰς ἀπενεταίας προ-

βλέψεις ἐπεδεβαίου δοδαρῶς ἡ ἐκφοβικὴ διαδήλωσις.

— Ἐντὸς παραπήγματος προσεχοῦς πρὸς τὸ μηχανεῖον, πειρῶνται μέθοδον ἀποταμιεύσεως ἡλεκτρικοῦ ρεύματος, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀρκεῖ μία καὶ μόνη ὀρμητικὴ πῶς ἀνάδοσις τοῦ ἀερίου ὅπως τὰ πάντα πέραξ γείνωσι φλόξ ! . . Καὶ τότε γενικὸς κατακρηματισμός ! . . ἴστανται πέραξ τῆς μηχανῆς, καὶ ἐν ἡρεμίᾳ συνδιαλέγονται ἀναμένοντες τὴν κυρίαν στιγμὴν. Τοῖς εἶπον ἐγὼ : μὴ μένετε ἐδῶ ! τί ὀφθαλεῖ τὸ νὰ εὐρίσκησθε πλησίον τῆς μηχανῆς ; ἀπομακρύνθητε, καὶ ἂν ἐκπυροσφοτήσῃ κατ' εὐχὴν, καὶ μακρόθεν βλέπετε· ἀλλὰ, ὅμιλος ἀνοήτων ! ὁ διευθυντής, τὸ διευθυντήριον, μοὶ ἀπήντησε γαλινῶς : « Συνταγματάρχα μου, δις ἥδη ἐξεπυροσφοτήσεν ἐπὶ παρουσίᾳ μου, ἀλλὰ, βλέπετε, δὲν ἐφονεύθη ! » Αὐτὸς εἶναι ὁ λυσσώδεστερος ὑπέρμαχος τῆς ἀφροσύνης τῶν !

— ὦ ! Θεέ μου ! ἀνέκραξεν ἡ Κεκιλία, ἥς τὰ ἀχραὰ χεῖλη ἐκινούντο μόλις.

— Καὶ ὁ σύζυγός μου, εἶπεν ἡ Λουίζα, δὲν κωλύει τὰς παρατολμίας του ;

— Ἐκείνος συμμερίζεται, καθὼς καὶ ὁ Σανδρέν, ἐπίσης ὁ Σανδρέν, μέλος τῆς Ἀκαδημίας ! ὁποῖος παραλογισμός ! Τί θὰ κερδίσουν ἐκ τοιαύτης ἐπιχειρήσεως ; ὦ, μὲ ἐξοργίζει φρενῶδως ἡ ψυχραιμία τῶν ! Ἐγὼ δὲν ἐκρατήθην. τοῖς διεδηλώσα, ὅτι ἐρετόωσαν αἱ μηχαναὶ τῶν, δὲν μένω ἐκεῖ ! δὲν ἐπιθυμῶ, τοῖς εἶπον, νὰ διακινδυνεύσω τὴν κεφαλὴν μου χάριν τῆς δαιμονιώσης μηχανικῆς σας ! καὶ ἔτρεξα ἵνα σὲ εἰδοποιήσω.

— Ἀλλὰ τί δύναμαι νὰ πράξω ἐγὼ ;

— Δύνασθε νὰ ἐλθῃτε εἰς τὸ ἐργοστάσιον καὶ νὰ τοὺς ἐξαναγκάσετε νὰ ἐξεέλθωσιν ἐκ τοῦ παραπήγματος. Ἡ ἄμαξα ἀναμένει, ἐντὸς τετάρτου τῆς ὥρας θὰ εὐρεθῶμεν ἐκεῖ. Μένει καιρὸς ἀκόμη.

— ὦ ! ὅς τρέξωμεν, μήτηρ μου ! ἀνεβόησεν ἡ νεάνις ἐνοῦσα τὰς χεῖρας ἱκετευτικῶς.

— Ἀγῶμεν ! εἶπεν ἐκείνη.

Καὶ περιβληθεῖσαι ταχέως μανθῶν καὶ πῖλον, ἐθάσαν μετ' οὐ πολὺ μετὰ τὰ συνταγματάρχου τὴν πρὸς τὴν Νεβίλιν ὁδόν, χάρις εἰς τὸν ἀστραπιαῖον τοῦ ἵππου τριποδιισμόν.

Ἐν τῇ ἰσογαίᾳ αἰθούσῃ τοῦ ἐργοστασίου, ὁ Δαβίδ, ὁ Λαρκ καὶ ὁ Ραούλ συννηθοισμένοι περὶ τοὺς σιδηροὺς ἐπισωρευτὰς ἐστρεφον τὸ βλέμμα πρὸς τὴν μηχανὴν, ἥτις ἤρχετο κινουμένη, ὁ δὲ καθηγητής, ζητήσας ἀχρύρινον ἐδῶλιον, καὶ καθίσας ἐγγὺς τοῦ ἐλατηρίου, ὠμίλει μετὰ γαλινίου πνευματικῆς διαυγείας περὶ τῆς ὑπὸ τοῦ φίλου αὐτοῦ ἐφαρμοσθείσης μεθόδου.

— Πιστεύω πραγματικῶς, ἔλεγεν, ὅτι ἂν κατορθώσῃς νὰ ρυθμίσης μεμετρημένως τὸν συνδυασμὸν τῶν ἀερίων, θὰ φθάσῃς εἰς τὸ ποθητὸν ἀποτέλεσμα τῆς περισυλλογῆς πολλῆς δυνάμεως ἐντὸς ἐλαχίστου ὅγκου καὶ ἐλαχίστου βάρους, ἀποτέλεσμα τὸ ὁποῖον εἶναι ἴσως ἡ λύσις μεγάλων ἐπιστημονικῶν προβλημάτων, τῆς ἡλεκτρικῆς ἐλξεως, τῆς ἡλεκτρικῆς θερμάνσεως . . θὰ ἦναι ἀποτέλεσμα σπουδαῖον ; . .

Ἦδη ὅτε κατεμελέτησας τὴν λειτουργίαν τῆς μηχανῆς, εἶπεν ὁ Δαβίδ, διακόπτων τὸν λόγον θὰ προ-

δῶ εἰς τὴν ἀπόπειραν· ἀλλ' ἐπειδὴ δυνατόν νὰ ἐπέλθῃ διάρρηξις τις, παρακαλῶ, ἐξέλθετε ὅλοι καὶ ἄφετέ με μόνον ἐδῶ.

— Πῶς μόνον; ἠρώτησεν ὁ Σανδρὲν.

— Ναί, ἀγαπῆτέ φίλε, ὑπέλαβεν ἐκεῖνος γελῶν· καίτοι εἶμαι ἥττον ἀπαισιόδοξος τοῦ Περιγινόν, ὅστις μᾶς διέδλεπεν ὅλους ἀνεξαιρέτως νεκρούς ἀπὸ τοῦδε, [δὲν εἶμαι ἐν τούτοις καὶ ἀπρονόητος, θεωρῶ δὲ ἀνωφελὲς τὸ νὰ στερήσω τὸ Πανακαδήμιον ἐνὸς τῶν φωστῆρων του, καὶ ἐγκληματικὸν τὸ νὰ διακινδυνεύσω νέους οἱοὶ ὁ Ραούλ καὶ ὁ Λαρόκ. . . Φύγετε, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ἐργασθῶ ἀνέτως.

— Μὴ φαντασθῆτε τοιοῦτό τι, ἀνέκραξεν ὁ Λαρόκ· τὸ πρῶτον ἦδη θὰ σᾶς παρακούσω.

— Τίς λοιπὸν διατάττει ἐδῶ; εἶπεν ὁ Δαβὶδ βροντοφώνως· προστάσσω νὰ μ' ἀφήσετε μόνον. . .

Ὁ τόνος ὅστις διέπνεε τὰς λέξεις ταύτας κατέπληξε τοὺς περιστώτας, ἡ δὲ φυσιογνωμία τοῦ λαλήσαντος ἐξέφραζε κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην ἑξαψὶν ζωηροτέραν καὶ φλογωδεστέραν οὕτως εἰπεῖν παντὸς πυρετοῦ καταλαβόντος ποτὲ τὴν καρδίαν οἰουδῆποτε ἐπινότητος. Ὅθεν οἱ ἰδόντες καὶ ἀκούσαντες, ὑπὸ αἰθινιδίου τρόμου διαδονηθέντες, ὑπέθεσαν ὅτι ὁ Δαβὶδ ἐκουσίως ἐχώρει πρὸς μέγαν τινὰ καὶ ἀκαταμάχητον κίνδυνον. Ὁ Σανδρὲν ἐπεχείρησε νὰ συγκρατήσῃ αὐτόν, ἡ τοῦλάχιστον ν' ἀκολουθήσῃ, ἀλλ' ἐκεῖνος ἐπὶ τῆς φλῆγος τοῦ παραλήγματος ἐποίησεν ἐσχάτην χειρονομίαν ἀρνήσεως, ἐπανακλείων δὲ τὴν θύραν γοργῶς, ἔστρεψε τὴν κλεῖδα.

Τότε ἡ τριανδρία ἀπέμεινεν ἐν τῇ αὐλῇ πρὸ τῆς φωλεᾶς ἐνθα ὁ κίνδυνος κατόκει τεταραγμένα ἀνταλλάσσουσα βλέμματα.

— Καθῆκον εἶχον νὰ μὴ τὸν ἀφήσω μόνον, ἐψέλιζεν ὁ Λαρόκ ὡχρὸς ὡς νεκρὸς· ἂν δυστύχημά τι συμβῇ ὅποιαν ἀπολογίαν θὰ δώσω;

Ἄλλ' ἡ μορφή τοῦ Δαβὶδ, ἀπὸ μικροῦ κυγκλιδωτοῦ διαυγίου ἀναφανεῖσα, τοῖς ἔκραξε·

— Μὴ ἴστασθε τόσῳ πλησίον, πιθανὸν ν' ἀναδοῶσι πιτυλισμοί.

Τότε ὁ Λαρόκ δεξιῶς πηδῆσας μέχρι τοῦ λιθίνου θριγκοῦ τοῦ παραλήγματος, ἐκρεμάσθη ἀπὸ τῶν χειρῶν ἐκεῖθεν.

— Κύριε, σᾶς ἱκετεύω, ἀνεδόησεν, ἐπιτρέξατέ μοι νὰ εἰσελθῶ! . . . Ὡ! δὲν γνωρίζετε πόσῃν θλίψει μοὶ προσενεῖτε! . . . Θὰ προὔτιμων μᾶλλον ν' ἀποθάνω, ἢ νὰ μείνω ἐκτός.

— Λαρόκ, εἶπεν ἐκεῖνος δι' ὕψους δοδαρωτάτου, γνωρίζω ὅτι εἴχετε δικαίωμα νὰ μετάσχῃτε τοῦ πειράματος, ἀλλὰ θέλω νὰ ἦμαι, ἐννοεῖς; πρέπει νὰ ἦμαι μόνος!

— Κύριε, ἐψιθύρισε πάλιν ὁ νεαρὸς ἀνὴρ χαμηλοφώνως, φοβούμενος μὴ ἀκουσθῇ ὑπὸ τῶν ἄλλων, προβλέπετε λοιπὸν ὅτι ἐπικεῖται δυστύχημα;

— Ἰσως! ἀπεκρίθη ὁ Δαβὶδ γελάσας σαρωδώνιον, καὶ ἐξηφανίσθη εἰς τὸ βάθος τοῦ κινδυνώδους οἰκίδου.

Ὁ Λαρόκ πηδῆσας πάλιν ἐπὶ γῆς, ἔσπευσε πρὸς συνάντησιν τοῦ Ραούλ καὶ τοῦ Σανδρὲν, ὅστις διήνυσεν κατὰ πλατέα βήματα τὴν ἑκταδὶν τῆς αὐλῆς, ἐνῶ ὁ καπνὸς τῆς μηχανῆς, ἀνερχόμενος ὑπὲρ τὴν στέγην ἐν εἶδει λευκοφαίων νεφῶν, βεγγόντων καὶ

ἀφανιζομένων στιγμαδόν, ἀνῆγγελλε τὴν ἐναρξιν τοῦ πειράματος.

— Λοιπὸν, κ. Λαρόκ, εἶπεν ὁ σοφός, πιστεύετε ὅτι ἐπαπειλούμεθα;

— Τὸ πᾶν ἐξαργτάται ἐκ τοῦ βαθμοῦ τῆς περινοίας μεθ' ἧς τὸ πείραμα θὰ διεξαχθῇ. Μέχρι τοῦδε οὐδέποτε εἶδομεν ἔκρηξιν, εἰμὶ ὁσάκις προέβην μέχρις ὑπερβολῆς. Ὡ! ἦτο τρομερὸν τότε τὸ θέαμα! φαντάσθητε κεραυνὸν ἐκσπώμενον ἀκαριαίως. . . θαῦμα τὸ πῶς δὲν ἐφονεύθημεν, καίτοι ἀπεμακρυνόμεθα ὅσῳ ἦτο δυνατόν. . . Ὁ κ. Ἐρβελεὲν θὰ λάβῃ ἥδη ἄρᾳ γε προφυλάξεις; πρέπει νὰ ἴδω τί συμβαίνει! . . .

Καὶ ἐστράφη ὅπως ἐπανέλθῃ πρὸς τὸν φεγγίτην, ἀλλ' ὁ Σανδρὲν ἐκώλυσε αὐτόν.

— Μὴ ἐναντιοῦσθε πρὸς τὴν θέλησίν του, τὸν παρωθεῖτε τοιοῦτοτρόπως εἰς τόλμην τίς οἶδε ποῖαν, ἐτι μερίζονα. Ἄς ἐμπιστευθῶμεν εἰς τὴν Τύχην, αὕτη εἶναι ἡ Πρόνοια τῶν σοφῶν. . .

Ταῦτοχρόνως ἡ ἄμαξα ἡ φέρουσα τὸν Περιγινὸν μετὰ τῆς Λουίζης καὶ τῆς Κεκιλίας εἰσῆλθεν εἰς τὴν αὐλὴν, ριπτόμεναι δ' ἐκτὸς αὐτῆς σφοδρῶς αἱ δύο γυναῖκες, ἀνεβόησαν ὁμοῦ;

— Ποῦ εἶναι;

— Ἐκεῖ, εἶπεν ὁ Σανδρὲν, δεικνύων τὸ παράπνημα.

— Δὲν τὸν ἐκωλύσατε;

— Καὶ ὁ τρόπος;

— Ἐπρεπε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃτε! παράτολμος προκειμένου περὶ ἑαυτοῦ, θ' ἀπέβαινεν ὁμοῦς συνेतὸς ἂν εἶχεν εὐθύνην περὶ ὑμῶν ὅλων, ἀνέκραξεν ἡ Κεκιλία μετὰ ζωηρᾶς συγκινήσεως, πρὸ τῆς ὁποίας ὁ Λαρόκ ὡχρίασε.

— Τέκνον μου, ἀπήντησεν ὁ Σανδρὲν δεικνύων τὸν διευθυντὴν διὰ τοῦ δακτύλου, ὁ κύριος ἔμεινεν ἐδῶ μόνον κατ' ἀκολουθίαν ρητῶς διαταγῆς ἐκ μέρους τοῦ πατρὸς σας ἐκεῖνος, τοῦτο σημαίνει ὅτι δὲν ἠδυνήθη νὰ ὑπερβῇ τὸν οὐδὸν αὐτῆς.

Ἡ νεανὶς ταπεινώσατο τότε τὴν κεφαλὴν ἠρῶατο κλαίονσα, ἡ δὲ μήτηρ ὁρμώσα πρὸς τὸ παράπνημα ἐκρούσε τὴν θύραν διὰ τῆς φάλαγγος

— Δαβὶδ! εὐρίσκομαι ἐδῶ μετὰ τῆς θυγατρὸς σου! . . . Ἐξέλθε εὐθὺς, ἐξέλθε! . . .

— Φύγετε! ἀπήντησεν ἐκ τοῦ βάθους τοῦ οἰκίδου ὑποκώφως ἡ φωνὴ τοῦ Δαβὶδ.

— Πάτερ μου, δὲ ἱκετεύω, ἐξέλθε! ἀνέκραξεν ἡ κόρη ἀμώλως καὶ σχεδὸν ἐκτὸς ἑαυτῆς. . .

— Φύγετε! προσέταξεν ἐκ νέου ἐκεῖνος, καὶ πρὸς πάντων ἀπομακρύνετε τὴν θυγατέρα μου!

— Κύριε! ἀνεδόησεν ὁ Λαρόκ. . . κύριε! ἄφετέ με νὰ εἰσελθῶ· ὦ, ἀπαιτῶ τὴν χάριν ταύτην μὲ ἀτιμάζετε! . . .

— Λοιπὸν, τέκνον μου εἰσελθε! εἶπεν ὁ Δαβὶδ ἀνοίγων τὴν θύραν. Πάραυτα δὲ, ὁρμήσας ἐπὶ τῆς φλῆγος ὁ νεανίας, ἔστρεψε πρὸς τὰς δύο γυναῖκας ἠλιωμένον ἐκ τῆς χαρᾶς τὴν μορφήν.

— Ὑπακούσατε, σᾶς παρακαλῶ, εἶπεν· ἐγγυώμαι ἥδη ὅτι θὰ τὸν ἐπαναφέρω πρὸς ὑμᾶς σῶον καὶ ἀβλαβῶ.

Καὶ εἰσδύων εἰς τὰ βάθη τοῦ θαλαμίσκου, ἐπανεκλείσε τὴν θύραν ὀπίσω αὐτοῦ.

— Ὡ! ὦ! ὁ κύων οὗτος δὲν εἶναι βλάξ! εἶπεν